

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

16 май 2011 година*

По дело T-145/08

Atlas Transport GmbH, установено в Дюселдорф (Германия), за което се явяват
адв. U. Hildebrandt, адв. K. Schmidt-Hern и адв. B. Weichhaus,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)
(СХВП), за която се явява г-н G. Schneider, в качеството на представител,

ответник,

другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в
производството пред Общия съд, е

* Език на производството: немски.

Atlas Air Inc., установено в Wilmington, Delaware (Съединени американски щати), за което се явяват първоначално адв. R. Dissmann, а впоследствие адв. R. Dissmann и адв. J. Guhn,

с предмет жалба срещу решение на първи апелативен състав на СХВП от 24 януари 2008 г. (преписка R 1023/2007-1) относно производство за обявяване на недействителност между Atlas Air Inc. и Atlas Transport GmbH,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi (докладчик), председател, г-жа E. Cremona и г-н S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: г-жа С. Heeren, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 17 април 2008 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 29 август 2008 г.,

след съдебното заседание от 19 октомври 2010 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

Правна уредба

- 1 Член 59 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146) (понастоящем член 60 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1) предвижда:

„Жалбата трябва да бъде в писмена форма и се подава до Службата в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението. Жалбата се счита за подадена едва след плащане на таксата за обжалване. В срок от четири месеца, считано от датата на нотифициране на решението, трябва да бъде представено писмено изложение на основанията за обжалването.“

- 2 Член 61 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 63 от Регламент № 207/2009) предвижда:

„1. Ако жалбата е допустима, апелативният състав проверява дали е възможно тя да бъде уважена.“

2. При разглеждането на жалбата апелативният състав приканва страните толкова често, колкото е необходимо, да представят в срока, който е установен от апелативния състав, своите бележки по съобщенията, изпратени от него, или по съобщенията, изхождащи от другите страни.“

3. Правило 20, параграф 7, буква в) от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189) предвижда:

„Службата може да [спре] производството: [...] когато [спирането] на производството е уместно поради обстоятелствата.“

4. Правило 48, параграф 1 от Регламент № 2868/95, озаглавено „Съдържание на жалбата“, предвижда:

„Жалбата съдържа: [...]

в) изложение, в което се посочва оспорваното решение и степента, до която се иска изменение или отмяна на решението.“

5. Правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 предвижда:

„Ако жалбата не отговаря на изискванията по членове 57, 58 и 59 от регламента и правило 48, параграф 1, [буква] в) и параграф 2, апелативният състав я отхвърля като недопустима [...].“

Обстоятелства, предхождащи спора

- 6 На 5 януари 2006 г. жалбоподателят Atlas Transport GmbH регистрира словната марка на Общността „ATLAS“ по-специално за транспортни услуги от клас 39 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба от 15 юни 1957 година относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки.

- 7 На 21 юли 2006 г. встъпилата страна Atlas Air Inc. подава искане за обявяване на недействителност на марката на жалбоподателя (наричано по-нататък „искане за обявяване на недействителност от 21 юли 2006 г.“). Това искане се основава, от една страна, в приложение на член 52, параграф 1, буква в) и член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 53, параграф 1, буква в) и член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009), във връзка с някои национални разпоредби, на конфликт с търговските означения „ATLAS AIR“ и „ATLAS AIR Inc.“, използвани в Бенелюкс, Германия, Обединеното кралство и в други европейски страни за услуги за въздушен превоз на товари, а от друга страна — на наличието на вероятност от объркване, посочена в член 52, параграф 1, буква а) и в член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 (понастоящем член 53, параграф 1, буква а) и член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009), с фигуративна марка на Бенелюкс № 555184, регистрирана от встъпилата страна на 19 април 1994 г. за „услугите по въздушен транспорт и по въздушен превоз на товари“ по клас 39 по смисъла на Ницската спогодба, която марка е възпроизведена по-долу:

- 8 На 13 декември 2005 г. встъпилата страна вече е подала искане за обявяване на недействителност на марката на Общността „ATLAS TRANSPORT“, регистрирана под № 545 681 (наричано по-нататък „искане за обявяване на недействителност от 13 декември 2005 г.“).

- 9 На 28 август 2006 г. отделът по заличаването отхвърля искането за съединяване на производствата по исканията за обявяване на недействителност от 13 декември 2005 г. и от 21 юли 2006 г.

- 10 На 26 юни 2007 г. отделът по заличаването уважава искането за обявяване на недействителност от 21 юли 2006 г. със съображението, че е налице вероятност от объркване на основание член 52, параграф 1, буква а) от Регламент № 40/94 във връзка с член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 с по-ранната марка на Бенелюкс (наричано по-нататък „спорното решение“). Поради тази причина отделът по заличаването счита за ненужно да пристъпи към разглеждане на по-ранните търговски означения.

- 11 На 29 юни 2007 г. жалбоподателят подава жалба срещу спорното решение пред апелативния състав, като си запазва правото по-късно да представи писмено изложение на основанията за обжалването.

- 12 На 15 октомври 2007 г. жалбоподателят изпраща първо писмо до апелативния състав, към което е приложено недатирано копие на проект на известие за предприемане на действия по съдебен ред, придружен от превод, с което от

компетентен по отношение на марките на Бенелюкс съд се иска да заличи от регистъра си по-ранната марка на Бенелюкс на встъпилата страна. В това писмо жалбоподателят сочи:

„С настоящото жалбоподателят подава жалбата, придружена от превод, с която от компетентната юрисдикция на Бенелюкс се иска да заличи регистрираната от ответника марка в Бенелюкс. Тази регистрация на марка в Бенелюкс представлява единственото основание на оспорваното в настоящия случай решение на отдела по споровете.“

- 13 На 29 октомври 2007 г. жалбоподателят изпраща второ писмо до апелативния състав, в което указва следното:

„Жалбоподателят препраща към писменото си изявление от 15 октомври 2007 г. и с настоящото излага основанията за обжалването.

1. Спорното решение се основава на регистрация в Бенелюкс № 555.184 от 4 май 1994 г. Ако тази регистрация бъде отменена, ответникът губи напълно основанията за претенцията си. Апелативният състав знае, че това основание понастоящем се оспорва пред компетентната юрисдикция в Бенелюкс, а именно Съда в Хага.

2. Предвид посоченото възниква също въпросът за използването в Бенелюкс на регистрираната там марка под № 555.184 по такъв начин, че да се запази в сила правото върху тази марка. Това използване се оспорва в рамките на производството за обявяване на недействителност [относно искането за обявяване на недействителност от 13 декември 2005 г.], с което СХВП е сезирана. То се оспорва и в настоящия случай. Жалбоподателят желае да оспори използването, но същевременно не иска да затрупа СХВП с обемисти документи. За жалбоподателя няма пречка ответникът само да посочи доказателствата, представени в производството [относно искането за обявяване на недействителност от 13 декември 2005 г.], а СХВП да приеме, че доказателствата се считат за представени по настоящото дело. Все пак решението по този въпрос следва да се вземе от СХВП.

3. Като се има предвид, че към настоящия момент производството ще бъде спряно в изчакване на резултата от националното производство, жалбоподателят се въздържа да изрази своите възражения [по отношение на] приложеното решение. Жалбоподателят свежда възраженията си до факта, че притежателят на най-ранните права е понесъл несправедливост, което е в противоречие с естествената справедливост.“

- 14 На 20 ноември 2007 г. в рамките на производството относно искането за обявяване на недействителност от 13 декември 2005 г. жалбоподателят представя пред СХВП копие на жалбата, подадена пред Rechtbank van 's Gravenhage (съда в Хага). Тази жалба съответства на проекта на жалба, приложен към писмото от 15 октомври 2007 г. в хода на производството относно искането за обявяване на недействителност от 21 юли 2006 г..
- 15 С решение от 24 януари 2008 г. първи апелативен състав на СХВП отхвърля като недопустима жалбата, подадена от жалбоподателя на 29 юни 2007 г. вследствие на искането за обявяване на недействителност от 21 юли 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Апелативният състав мотивира своето решение, като посочва, че съгласно член 59 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 60 от Регламент № 207/2009) във връзка с жалбата в четиримесечен срок трябва да бъде представено писмено изложение на основанията за обжалването. Това изложение трябва да съдържа най-малкото обобщено посочване на относимите фактически обстоятелства и правни въпроси и да изяснява защо спорното решение е погрешно. Нито писмото на жалбоподателя от 15 октомври 2007 г., нито това от 29 октомври 2007 г. обаче не отговорят на тези условия. Напротив, в писмото от 29 октомври 2007 г. жалбоподателят изрично отказва да повдигне възражения срещу спорното решение. Освен това апелативният състав счел, че не може да уважи искането за спиране на производството, доколкото то се основавало единствено на проект на известие за предприемане на действия пред компетентен по отношение на марките на Бенелюкс съд и доколкото не било представено никакво доказателство за действителното започване на производство пред посочения съд. Освен това апелативният състав припомня, че искането за обявяване на недействителност от 21 юли 2006 г. не се основавало изключително на по-ранна марка на Бенелюкс, но и на други по-ранни права по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

Искания на страните

16 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

17 Ответникът моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

18 Встъпилата страна моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

Въведение

- ¹⁹ В рамките на настоящата жалба жалбоподателят изтъква две правни основания, изведени съответно от нарушение на член 59 от Регламент № 40/94 и нарушение на член 61 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 20, параграф 7 от Регламент № 2868/95 и от нарушение на член 59 от Регламент № 40/94. Общият съд счита, че е уместно да разгледа най-напред второто правно основание.

Относно нарушението на член 59 от Регламент № 40/94

Доводи на страните

- ²⁰ Жалбоподателят счита, че апелативният състав е нарушил член 59 от Регламент № 40/94 на две основания. Според него, от една страна, апелативният състав погрешно е поставил изложението на основанията в зависимост от твърде конкретни условия. От друга страна, той счита, че апелативният състав погрешно е изискал изрично излагане на основанията. Имплицитно излагане на основанията било достатъчно.
- ²¹ В този смисъл, на първо място, жалбоподателят счита, че Общият съд е поставил задължението за излагане на основанията пред апелативния състав, посочено в член 59 от Регламент № 40/94, в зависимост от „възможно най-минимални“ изисквания.

- 22 По-конкретно жалбоподателят посочва, че в Решение от 23 септември 2003 г. по дело Henkel/CXВП — LHS (UK) (KLEENCARE) (T-308/01, Recueil, стр. II-3253) Общият съд е приел, че задължението за излагане на основанията за обжалване пред апелативния състав, предвидено в член 59 от Регламент № 40/94, има за цел само да улесни правилното протичане на производството по обжалване, без обаче да е необходимо да се счита, че обхватът на прегледа на обжалваното решение, който апелативният състав е длъжен да извърши, се определя или ограничава от правните основания, изтъкнати от страната, подала жалбата. Освен това Общият съд указал, че апелативният състав е длъжен да извърши преглед на решението, предмет на жалбата, дори ако жалбоподателят не е изтъкнал специфично правно основание (Решение по дело KLEENCARE, посочено по-горе, точки 31 и 32).
- 23 От посоченото по-горе решение жалбоподателят прави извод, че задължението за излагане на основанията, посочено в член 59 от Регламент № 40/94, е изпълнено, стига той да напише „нещо във връзка със спора, което не се свежда само до искането“.
- 24 Жалбоподателят счита, че в случая той е изпълнил посоченото „задължение за излагане на основанията“. Той се позовава на писмото от 15 октомври 2007 г., с което изпратил на СХВП проект на жалба за обявяване на недействителност на марката на встъпилата страна, и на писмото от 29 октомври 2007 г., с което повдигнал възражение за липса на използване и направил препращане към висшето съдебно производство пред съда в Хага. В подкрепа на довода си жалбоподателят се позовава, от една страна, на решението на четвърти апелативен състав на СХВП от 31 януари 2006 г. (преписка R 440/2004-4), а от друга страна — на становището на докладчика на апелативния състав, автор на обжалваното решение и на научен труд.
- 25 Впрочем жалбоподателят счита, че опростяването на производството, което се постига с излагане на основанията за обжалването, не представлява довод срещу неговото тълкуване на ограничения обхват на „задължението за излагане на основанията“, съдържащо се в член 59 от Регламент № 40/94. Опростяването на производството, извършено с излагане на основанията за обжалването, може

да бъде от съществена важност за апелативния състав и може само по себе си да служи за обосновка, че пълната липса на основания води до недопустимост на жалбата.

- 26 На последно място, жалбоподателят счита, че член 59 от Регламент № 40/94 трябва да се тълкува с оглед на обстоятелството, че представяването от адвокат не е задължително пред апелативните състави на СХВП. Следователно тази разпоредба трябвало да се тълкува, като се отчита фактът, че тя не се отнася само до специалисти, а и до всеки гражданин на Европейския съюз, който най-често можел да формулира само общи бележки по „своя случай“.
- 27 Второ, жалбоподателят счита, че апелативният състав е нарушил член 59 от Регламент № 40/94, като изискал формално и изрично излагане на основанията за обжалването.
- 28 Жалбоподателят оспорва това, че е трябвало да изложи изрично, че спорното решение не може да бъде оставено в сила. Той счита, че апелативният състав е можел без никакво съмнение, ако е искал, да схване доводите му, изложени в неговото писмо от 29 октомври 2007 г., изрично наименовано „Изложение на основанията за обжалване“, в което той изтъкнал факта, че марката на встъпилата страна сама по себе си била оспорвана и евентуално недействителна, и изрично повдигнал възражението за липса на използване. Ето защо жалбоподателят безспорно не разгледал изрично, а имплицитно спорното решение и по имплицитен начин приел, че то не може да бъде оставено в сила.
- 29 По-специално жалбоподателят счита, на първо място, че съобразителният читател можел да схване подаването на жалбата до съда в Хага единствено в смисъл, че с нея се целяло да се намекне за вероятната отмяна на самата марка на встъпилата страна, стояща в основата на спорното решение. Вследствие на подобна отмяна постановяването на обжалваното решение вече нямало да е възможно. В този смисъл жалбоподателят счита, че имплицитно е посочил

факта, че спорното решение, прието от отдела по заличаването, не може да бъде оставено в сила.

- 30 На второ място, жалбоподателят счита, че фактът, че е изтъкнал възражението за липсата на използване, трябва да се разбира в смисъл, че той вече е отправил това възражение пред отдела по заличаването. Жалбоподателят счита, че тъй като по силата на правило 22, параграф 1 от Регламент № 2868/95 липсата на използване на марка не можела да бъде посочена за първи път пред апелативния състав, фактът, че жалбоподателят изтъкнал възражението за липса на използване пред апелативния състав, можел да се тълкува от последния единствено в смисъл, че той вече е повдигнал възражението за липса на използване пред отдела по заличаването.
- 31 Освен това жалбоподателят указва, че подобно имплицитно излагане на основанията за обжалването пред апелативен състав отговаря на изискванията на член 59 от Регламент № 40/94 с оглед на следните обстоятелства.
- 32 Първо, СХВП била мултинационална администрация, поради което европейският законодател винаги се старал да избегне, доколкото е възможно, формалностите и да организира производствата „по опростен и улеснен начин“. В подобен контекст толкова конкретно и непосредствено излагане на основанията не можело да се очаква от лице, изразяващо се на език, който не му е майчин (Решение на Съда от 9 септември 2003 г. по дело Kik/СХВП, C-361/01 P, Recueil, стр. I-8283, точка 93 и сл.)
- 33 Второ, лицата, които сезират СХВП, произлизат от различни правни, а следователно и от различни културни среди и имат различни езикови порадки, в които не навсякъде пряката критика е обичайна и считана за учтива. В много случаи непряка или имплицитна формулировка се предпочита поради съображения за

учтивост. В конкретния случай излагането на основанията за обжалването от страна на предишния представител на жалбоподателя явно се съобразявало с тези стандарти на учтивост. Впрочем жалбоподателят счита, че при абстрахиране от този проблем на правна култура вероятно ще продължи да важи фактът, че в „общуването между човешки същества“ (и следователно в изложението на основанията за обжалване) адресатът „разбира единствено това, което иска да разбере“. Езикът не бил точното отражение на реалността, а зависел винаги от „взаимодействието между автора и адресата“. В това отношение не съществувала съществена разлика между имплицитното и експлицитното излагане на основанията. Следователно в никакъв случай не било задължително да се отхвърля простото имплицитно излагане на основания.

34 Трето, жалбоподателят счита, че Съдът и Общият съд са дали тълкуване на задължението за излагане на основанията пред СХВП или в съдебно производство в зависимост от възможността на адресата на решението да разбере основанията. Той подчертава, че Съдът и Общият съд „тълкуват благосклонно“ исканията и доводите на страните, като вземат предвид имплицитните искания и като основават решенията си на „това, което страните действително са искали“. Жалбоподателят подчертава, че Съдът и Общият съд са приели в множество случаи, че СХВП може да мотивира имплицитно своите решения. Той счита, че ако за мотивите на СХВП и на Общия съд не се предвиждат по-строги изисквания, същото трябва да важи и за основанията, излагани от юристите.

35 Четвърто, жалбоподателят счита, че член 6 от подписаната в Рим на 4 ноември 1950 г. Европейска конвенция за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКЗПЧ“) и член 1 от Допълнителния протокол към ЕКЗПЧ се нарушавали непряко, ако изискванията относно изложението на основанията за обжалването били твърде строги. Когато страните в производство могат да схванат дадени доводи, никаква процесуална цел не можела да послужи като обосновка за въвеждане на други ограничения. Допълнителни изисквания за излагане на основания за обжалване пред СХВП ограничавали достъпа до други инстанции, а следователно и до юрисдикциите на Съюза в нарушение на член 6 от ЕКЗПЧ. Освен това в случая те засягали правото на собственост на жалбоподателя.

36 Ответникът и встъпилата страна оспорват изложените от жалбоподателя доводи.

Съображения на Общия съд

— По обхвата на задължението за излагане на основанията за обжалването в писменото изложение, представено пред апелативния състав

37 По силата на член 59 от Регламент № 40/94 жалбата срещу решение трябва да бъде в писмена форма и се подава до СХВП в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението. В срок от четири месеца, считано от датата на нотифициране на решението, трябва да бъде представено писмено изложение на основанията за обжалването.

38 Освен това в правило 48, параграф 1, буква в) от Регламент № 2868/95 се указва, че жалбата пред апелативния състав съдържа изложение, в което се посочва решението, което се оспорва, и степента, до която се иска изменение или отмяна на това решение.

39 Накрая, в правило 49 от Регламент № 2868/95 се пояснява, че ако жалбата не отговаря нито на изискванията по член 59 от Регламент № 40/94, нито на тези по правило 48, параграф 1, буква в) и параграф 2 от Регламент № 2868/95, апелативният състав я отхвърля като недопустима, освен ако всички недостатъци не бъдат отстранени преди изтичането на съответния срок, определен в член 59 от Регламент № 40/94.

- 40 От систематичното тълкуване на тези разпоредби е видно, че жалбоподател, който желае да подаде жалба пред апелативния състав, е длъжен в предвидения срок да представи изложение на основанията за обжалването си пред СХВП или в противен случай жалбата му ще бъде отхвърлена като недопустима, и че тези основания не се свеждат до просто указване на оспорваното решение и на искането на жалбоподателя апелативният състав да измени или отмени последното.
- 41 Освен това от буквално тълкуване на термина „основания“ от първата част на последното изречение на член 59 от Регламент № 40/94 е видно, че жалбоподателят трябва да изложи пред апелативния състав писмено причините, поради които подава жалба. Апелативният състав няма за задача да извежда по дедуктивен път основанията на жалбата, която трябва да разгледа. Следователно от писменото изложение на жалбоподателя трябва да може да се разбере защо той иска от апелативния състав да отмени или измени решението.
- 42 Жалбоподателят обаче счита, че в Решение по дело KLEENCARE, точка 22 погоре, Общият съд е определил изискванията относно излагането на основанията за обжалването като „възможно най-минимални“, така че било „достатъчно жалбоподателят да напише нещо относно спора“, освен самото искане, за да бъде изпълнено „задължението за излагане на основанията“ по член 59 от Регламент № 40/94.
- 43 Подобно тълкуване на обхвата на Решение по дело KLEENCARE, точка 22 погоре, трябва да се отхвърли. Всъщност това решение не се отнася пряко до въпроса за задължението за излагане на основанията за обжалването, съдържащо се в член 59 от Регламент № 40/94, а до обхвата на проверката на апелативния състав, когато той е надлежно сезиран с жалба. В него Общият съд указва, че обхватът на проверката, която апелативният състав е длъжен да извърши по отношение на решението, предмет на обжалване, по принцип не е определен от изтъкнатите от жалбоподателя правни основания (точки 29—32). От обстоятелството, че в този контекст Общият съд е преценил, че предвиденото в член 59 от Регламент № 40/94 писмено изложение улеснява правилното протичане на производството по обжалване и че при проверката си апелативният състав не е ограничен от изтъкнатите в това писмено изложение правни основания, по

никакъв начин не следва, че изискванията за излагане на основанията, от които е обвързан жалбоподателят по силата на тази разпоредба, са по-малко на брой. Като приема, че писменото изложение по член 59 от посочения регламент „улеснява правилното протичане на производството по обжалване“, Общият съд потвърждава причината за съществуването на това задължение, както и неговия съществен характер. Всъщност това задължение улеснява протичането на производството по обжалване, доколкото позволява на апелативния състав, както и евентуално на другата страна пред първата административна инстанция, да узнае причините за жалбата на жалбоподателя. Следователно жалбоподателят неправилно прави извод от съдебната практика Kleencare (точка 22 по-горе), че задължението за излагане на основанията за обжалването, посочено в член 59 от Регламент № 40/94, е изпълнено, когато жалбоподателят „напише нещо относно спора“, като не се задоволи само с излагане на искането.

44 Освен това следва да се отбележи, че още преди да може обхватът на проверката от страна на апелативния състав да се постави под съмнение, е от значение апелативният състав да е бил предварително сезиран с допустима жалба, което предполага в последната да се съдържа по-специално изложение на основанията по смисъла на член 59 от Регламент № 40/94. Всъщност изложението от страна на жалбоподателя на основанията за обжалването на решението, предмет на жалбата, представлява съществено предварително условие, за да може апелативният състав да упражни контрол върху посоченото решение. Ето защо относимостта на цитираните от жалбоподателя в конкретния случай откъси от Решение по дело KLEENCARE, точка 22 по-горе, също се поставя под съмнение, доколкото възпроизведената в тях преценка предполага, че пред апелативния състав е подадена жалба с надлежно изложени основания.

45 На последно място, що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от липсата на задължение за представяване от адвокат пред апелативния състав, трябва да се констатира, че тази липса на задължение важи както за жалбоподателя, така и за другите страни. В този смисъл следва да се отбележи, че ако безспорно жалбата на жалбоподателя не трябва да съдържа правни основания, указващи с точност приложимите правни разпоредби, жалбоподателят трябва все пак да посочи фактическите и/или правните обстоятелства, които според него обосновават отмяната или изменението на оспорваното от него решение, и основанията за обжалването трябва да бъдат достатъчно ясни, за да може, при

необходимост без да бъде представявана от адвокат, евентуална друга страна в производството да има възможност да прецени дали е уместно да представи бележки и да отговори на доводите на жалбоподателя.

- 46 Следователно, предвид всичко гореизложено следва да се приеме, че когато член 59 от Регламент № 40/94 налага на жалбоподателя задължението да представи писмено изложение на основанията за обжалването, жалбоподателят трябва да изложи писмено и достатъчно ясно кои са фактическите и/или правните обстоятелства, които обосновават искането му апелативният състав да отмени и/или измени въпросното решение.
- 47 Това тълкуване на обхвата на задължението за излагане на основанията за обжалването, предвидено в член 59 от Регламент № 40/94, не може да се постави под съмнение от преценките на апелативния състав по други дела или на докладчика на апелативния състав в случая. Всъщност посочените преценки не обвързват Общия съд.
- 48 Освен това мултинационалният характер на администрацията на СХВП не позволява да се даде тълкуване на член 59 от Регламент № 40/94 в обратен на самия му текст смисъл. Всъщност представянето на основанията за обжалването пред апелативния състав е условие за допустимост, от което жалбоподателят не може да се освободи. Освен това, що се отнася до особените доводи на жалбоподателя, изведени от правно-културните различия между лицата, които сезират СХВП, достатъчно е да се посочи, че тъкмо тези различия налагат в още по-голяма степен изрично излагане на основанията за обжалването.

49 На последно място, аналогията със задължението за мотивиране от страна на апелативния състав, на което жалбоподателят се позовава, не е релевантна за тълкуването на задължението за излагане на основанията за обжалването от жалбоподател пред апелативния състав, доколкото посочените задължения тежат съответно върху физическо лице и върху администрация. Също така с оглед на различното естество на процедурата пред апелативния състав и производствата пред юрисдикциите на Съюза, тълкуването на доводите на страните от Съда и от Общия съд в хода на съдебно производство е ирелевантно за схващането на задължението на жалбоподателя за излагане на основанията за обжалването.

— По изпълнението на задължението за излагане на основанията в конкретния случай

50 Жалбоподателят изпраща до СХВП две писма, а именно първо писмо от 15 октомври 2007 г., чието съдържание е възпроизведено в точка 12 по-горе, и второ писмо от 29 октомври 2007 г., чието съдържание е възпроизведено в точка 13 по-горе.

51 Член 59 от Регламент № 40/94 предвижда представянето само на едно писмено изложение, а не на две, както на пръв поглед изглежда е направено в случая.

52 Писмото от 15 октомври 2007 г. обаче не съдържа изложение на причините, поради които жалбоподателят иска отмяна на спорното решение. Всъщност с посоченото писмо СХВП само се уведомява за жалбата на жалбоподателя за отмяна на марката на Бенелюкс на встъпилата страна, подадена пред компетентната национална юрисдикция, и се пояснява, че тази марка на Бенелюкс представлява единственото основание на спорното решение, което той оспорва. Следователно посоченото писмо не може да представлява изявлението, посочено в член 59 от Регламент № 40/94. Тази констатация обаче не е достатъчна, за да доведе до недопустимост на жалбата на жалбоподателя. Всъщност по силата на правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 недостатък може да бъде отстранен в четиримесечния срок, предвиден в член 59 от Регламент № 40/94. Няма спор обаче, че на основание разпоредбите за изчисляване на сроковете,

предвидени от Регламент № 2868/95, писмото от 29 октомври 2007 г. е изпратено в посочения срок за обжалване.

- 53 Що се отнася до съдържанието на писмото от 29 октомври 2007 г., следва да се отбележи, че жалбоподателят сочи в първите му две точки, че спорното решение се основава на оспорвана марка на Бенелюкс и че той възнамерява да оспори използването на марката на Бенелюкс пред апелативния състав. Жалбоподателят обаче посочва в трета точка на споменатото писмо, че се въздържа да оспори спорното решение. С това изречение жалбоподателят се отказва от по-ранното си твърдение, така че не може да се приеме, че първите две точки на писмото излагат основанията за обжалването пред апелативния състав.
- 54 Установената липса на основанията в подкрепа на обжалването пред апелативния състав в писмото от 29 октомври 2007 г. не се поставя под съмнение от обстоятелството, че след като е посочил, че се въздържа да оспори спорното решение, жалбоподателят твърди, че „ограничава бележките си до констатацията на факта, че притежателят на най-ранните права е понесъл несправедливост, което е в противоречие с естествената справедливост“. Всъщност това изречение не позволява да се разберат причините, които са накарали жалбоподателя да подаде жалба пред апелативния състав срещу спорното решение. Не може да се разбере нито кой е притежателят на по-ранни права, нито причината за притежаването на по-ранни права, нито причината, поради която той е понесъл несправедливост. Дори да се приеме, както изтъква в съдебното заседание жалбоподателят, че той е притежателят на по-ранни права, от посоченото писмо не е ясно за какви права става въпрос. Единственото по-ранно право, което се посочва в писмото от 29 октомври 2007 г., е марката на Бенелюкс, на която е направено позоваване в първа и втора точка на посоченото писмо. Спрямо марката на жалбоподателя обаче тази марка е или по-ранна, или недействителна. Следователно по-ранното право, което жалбоподателят претендира, че притежава, не е право нито върху неговата марка, нито върху марката на Бенелюкс. Поради това последното изречение от писмото от 29 октомври 2007 г. не може да се приеме за достатъчно изложение на основанията за обжалването от страна на жалбоподателя пред апелативния състав.

- 55 С оглед на липсата на ясни и разбираеми основания в писмата от 15 и 29 октомври 2007 г. и като се има предвид, че изложението на основанията пред апелативния състав трябва по-специално да позволи на потенциална встъпваща страна, без помощта на адвокат, да прецени дали е уместно да отговори на доводите, съдържащи се в жалбата на жалбоподателя, следва да се приеме, че жалбата на жалбоподателя пред апелативния състав не отговаря на изискванията на член 59 от Регламент № 40/94. Нито в жалбата си, нито в който и да било последващ акт, подаден пред апелативния състав в предвидения срок, жалбоподателят не е изложил основанията за обжалването достатъчно ясно, за да могат те да представляват изложение на основанията за обжалването по смисъла на член 59 от Регламент № 40/94.
- 56 Нито един от другите доводи, изтъкнати от жалбоподателя във връзка с посоченото задължение за излагане на основанията, не може да постави под съмнение тази преценка. Всъщност жалбоподателят не успява да докаже защо изискването за излагане на основанията, посочено в точка 46 по-горе, и неговото прилагане в конкретния случай представляват нарушение на член 6 от ЕКЗПЧ. Освен това посоченото изискване е пропорционално на целта за улесняване на производството, а предвид съдържанието на писмата от 15 и 29 октомври 2007 г. не може да се счита, че те са улеснили производството пред апелативния състав. Впрочем доводите, изведени от психологията на страните, от учтивостта и от теорията за езика, са неоснователни с оглед на обхвата на задължението за излагане на основанията пред апелативния състав, определено в точка 46 по-горе, и с оглед на съдържанието на писмата от 15 и 29 октомври 2007 г. Тази преценка се потвърждава от обстоятелството, че в конкретния случай жалбоподателят все пак е бил представляван от адвокат в производството пред апелативния състав, както е видно от подписа на писмата от 15 и 29 октомври 2007 г. Представянето на клиенти от адвокат обаче предполага последният да е в състояние да изложи ясно причините, поради които неговият клиент иска отмяна на спорното решение.
- 57 Остава още да се провери дали доводът на жалбоподателя, основан на неговото искане за спиране на производството, може да се отрази в конкретния случай на последиците от нарушението на член 59 от Регламент № 40/94.

Относно нарушението на член 61 от Регламент № 40/94 във връзка с правило 20, параграф 7 от Регламент № 2868/95

Доводи на страните

58 Жалбоподателят счита, че производството пред апелативния състав е трябвало да се спре вследствие на писмото му от 15 октомври 2007 г., в което той излага, че марката на Бенелюкс на встъпилата страна е обжалвана пред компетентна в областта юрисдикция и вероятно ще бъде обявена за недействителна. Според жалбоподателя това обстоятелство изключвало възможността за апелативния състав да запази в сила спорното решение. Освен това, тъй като марката на Бенелюкс съставлявала единственото основание на спорното решение, производството непременно трябвало да се спре до постановяване на решението относно валидността на марката на Бенелюкс. При това положение липсата на спиране на производството в случая било злоупотреба с власт.

59 Освен това жалбоподателят счита, че ако производството беше спряно на 15 октомври 2007 г., това спиране щеше да попречи на изтичането на срока за подаване на писмено изложение на основанията за обжалването. Следователно понастоящем посоченият срок не е изтекъл, така че жалбата пред апелативния състав не можела да бъде отхвърлена като недопустима поради „липса на основания“.

60 СХВП и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

- 61 В конкретния случай апелативният състав отхвърля направеното от жалбоподателя искане за спиране на производството поради следните съображения:

„Спирането на производство, което по принцип се разрешава по силата на правило 20, параграф 7 от [Регламент № 2868/95], приложимо по аналогия към производствата за отмяна (вж. решение на апелативните състави от 24 януари 2008 г. по преписка [R 285/2007-1] — *Le Meridien*), не е автоматично право. Става въпрос за решение, което се приема единствено ако след разглеждане на интересите на различните страни спирането бъде сметнено за уместно. В конкретния случай искането за спиране на производството не е надлежно обосновано и се основава единствено на недатирано копие на известието за предприемане на действия по съдебен ред. Не е представено никакво доказателство, че представено е подадена жалба срещу по-ранната марка на Бенелюкс. Дори да се вземе предвид документът, представен в рамките на успоредното производство за отмяна, съставът отбелязва, че релевантната част от него не е била преведена. Трето, искането за обявяване на недействителност не се основава изключително на марката на Бенелюкс, а и на три други по-ранни права, предоставени по силата на член 8, параграф 4 от [Регламент № 40/94]. Валидността на по-ранната марка на Бенелюкс щеше да бъде определяща за решението в настоящото производство само в случай че искането за обявяване на недействителност трябва да се отхвърли по отношение на правата, предоставени по силата на член 8, параграф 4 от [Регламент № 40/94].“ (точка 16 от обжалваното решение)

- 62 В това отношение следва да се подчертае, че спирането на производството пред апелативния състав не се отразява на четиримесечния срок по член 59 от Регламент № 40/94 за представяне на основанията за обжалването пред апелативния състав. По-специално посоченият срок има същите характеристики като срок за обжалване пред апелативния състав, в смисъл че той не е на разположение нито на страните, нито на апелативния състав. Всъщност за разлика от други разпоредби, като правило 49, параграф 2 и правило 71, параграф 1 от Регламент № 2868/95, член 59 от Регламент № 40/94 определя този срок, без да предоставя

на СХВП подобно правомощие. Освен това член 78а, параграф 2 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 82, параграф 2 от Регламент № 207/2009) изключва възможността СХВП да продължи производството спрямо страната, която е подала жалбата, когато последната не е спазила някой от сроковете, предвидени в член 59 от Регламент № 40/94. На последно място, правило 49, параграф 1 от Регламент № 2868/95 предвижда, че ако жалбата не отговаря на изискванията по член 59 от Регламент № 40/94, апелативният състав я отхвърля като недопустима, освен ако всички недостатъци не бъдат отстранени преди изтичането на съответния срок, определен в член 59 от Регламент № 40/94.

63 Следователно, дори да се приеме, че в конкретния случай апелативният състав е трябвало да спре висящото пред него производство, това обстоятелство не би могло да доведе до удължаване на четиримесечния срок за представяне на основанията за обжалването от страна на жалбоподателя. В този смисъл в конкретния случай вследствие на анализа на направеното от жалбоподателя изложение на основанията трябва да се заключи, че жалбоподателят не е изложил надлежно основанията за обжалването си пред апелативния състав в предвидения срок. Подобно неизпълнение на задължението за излагане на основанията, съдържащо се в член 59 от Регламент № 40/94, трябва обаче да се санкционира с недопустимост на посочената жалба. Следователно апелативният състав не е можел да вземе друго решение, различно от това да обяви жалбата за явно недопустима.

64 От това следва, че правното основание, с което жалбоподателят упреква апелативния състав, че не е спрял производството по жалбата, с която е сезиран, до постановяване на решението на съда в Хага, от който жалбоподателят поискал да обяви по-ранната марка на Бенелюкс за недействителна, трябва да се отхвърли като неотнормено.

65 Що се отнася до обосноваването на съждението на жалбоподателя в подкрепа на посоченото правно основание, дори да се предположи, че посоченото правно основание е относимо, трябва да се отбележи следното.

- 66 Най-напред следва да се посочи, че приложимата правна уредба не предоставя на апелативния състав изрично правомощие за спиране на производство по обявяване на недействителност. Все пак член 79 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 83 от Регламент № 207/2009) предвижда, че при липса на процедурни разпоредби в посочения регламент, в регламента за прилагането — Регламент (ЕО) № 2869/95 на Комисията от 13 декември 1995 година относно таксите, събирани от СХВП (ОВ L 303 стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 11), или в Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към СХВП (ОВ L 28 стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221) СХВП взема предвид общоприетите в тази област принципи в държавите членки. Възможността на дадена инстанция, когато е уместно поради обстоятелствата в случая, да вземе решение да спре производство, с което е сезирана, трябва обаче да се разглежда като принцип, който поначало се допуска от държавите членки. Правило 20, параграф 7 от Регламент № 2868/95 и член 8 от Регламент № 216/96, които предвиждат възможността за спиране на производството пред апелативния състав, съответно в производство по възражение и след становище на секретаря на апелативния състав относно допустимостта на жалба пред посочения състав, са израз на посочения по-горе общ принцип.
- 67 Освен това прилагане по аналогия на правило 20, параграф 7, буква в) от Регламент № 2868/95 в контекста на производство по обявяване на недействителност е обосновано, при положение че както производството по възражение, основано на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, така и производството във връзка с относително основание за недействителност, основано на член 52, параграф 1, буква а) от Регламент № 40/94, имат за предмет анализ на вероятността от объркване между двете марки и при положение че възможността за спиране на производството спомага за ефикасността на посочените производства.
- 68 Следователно апелативният състав разполага с правомощието да спре производство за обявяване на недействителност, когато това е уместно поради обстоятелствата.
- 69 По-нататък следва да се отбележи, че правото на преценка на апелативния състав да спре или не производството е широко. Правило 20, параграф 7, буква в) от Регламент № 2868/95 онагледява това широко право на преценка, като указва,

че апелативният състав може да спре производството, когато това е уместно поради обстоятелствата. Спирането на производството остава възможност за апелативният състав, към която той прибегва единствено когато счете за уместно (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 16 септември 2004 г. по дело Metro-Goldwyn-Mayer Lion/СХВП — Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, Recueil, стр. II-3191, точка 46). Следователно производството пред апелативния състав не се спира автоматично вследствие на искане на страна в този смисъл пред посочения състав.

- 70 Обстоятелството, че апелативният състав разполага с широко право на преценка дали да спре висящото пред него производство, не освобождава преценката му от съдебен контрол. Това обстоятелство обаче стеснява посочения контрол по същество до контрол за липсата на явна грешка в преценката или за злоупотреба с власт.
- 71 В конкретния случай жалбоподателят счита, че решението на апелативния състав да не спира производството представлява злоупотреба с власт.
- 72 В това отношение следва да се припомни, че дадено решение е опорочено от злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и съвпадащи индиции изглежда, че то е било взето, за да се постигнат цели, различни от заявените (Решение на Общия съд от 24 април 1996 г. по дело Industrias Pesqueras Campos и др./Комисия, T-551/93, T-231/94—T-233/94 и T-234/94, Recueil, стр. II-247, точка 168, Решение на Общия съд от 19 септември 2001 г. по дело Henkel/СХВП (Изображение на перилен продукт), T-30/00, Recueil, стр. II-2663, точка 70 и Решение на Общия съд от 12 декември 2002 г. по дело eCory/СХВП (ECOPY), T-247/01, Recueil, стр. II-5301, точка 22). Жалбоподателят обаче не привежда никакво доказателство, което да установява, че при отказа си да спре производството апелативният състав е използвал правомощията си за цел, различна от тази, с оглед на която същите са му предоставени, или че липсата на спиране на производството е резултат от злоупотреба с власт.

- 73 Следователно жалбоподателят греша, като твърди, че обжалваното решение е опорочено от злоупотреба с власт, тъй като било отхвърлено искането му за спиране на производството пред апелативния състав, в резултат на което е постановено обжалваното решение.
- 74 Освен това жалбоподателят по същество счита, че решението на апелативния състав да не спре разглежданото производство в конкретния случай е опорочено от явна грешка в преценката.
- 75 В това отношение следва да се припомни, че в обжалваното решение апелативният състав е обосновал по-специално липсата на спиране на производството с липсата на достатъчни доказателства за оспорване пред компетентната юрисдикция относно по-ранната марка на Бенелюкс (вж. точка 61 по-горе). Единствено проект на жалба, приложен към писмото от 15 октомври 2007 г., в който се оспорва валидността на марката на Бенелюкс, не представлява доказателство за реалното действие на оспорване на по-ранната марка на Бенелюкс пред компетентната юрисдикция. Следователно апелативният състав е можел да основе отхвърлянето на искането за спиране на производството на тази липса на доказателства, без да допусне явна грешка в преценката.
- 76 Освен това, дори да се приеме за доказано, че пред национална юрисдикция е имало висящо производство за оспорване на по-ранната марка, върху която се основава обжалваното решение, това доказателство не е достатъчно само по себе си, за да може отказът на апелативния състав да спре производството да се квалифицира като явна грешка в преценката. Всъщност при упражняване на правото си на преценка за спиране на производство апелативният състав трябва да спазва общите принципи на справедливо производство в правова общност. В този смисъл при посоченото упражняване той трябва не само да вземе предвид интереса на страната, чиято марка на Общността се оспорва, но и интереса на другите страни. Решението да спре или не производството трябва да е резултат от претегляне на съответните интереси. В конкретния случай обаче встъпилата страна има законен интерес спрямо нея незабавно да бъде постановено решение относно твърдяната недействителност на марката на жалбоподателя. Освен това жалбоподателят не доказва, че апелативният състав е решил въпроса за спирането на производството въз основа на съображения, различни

от претеглянето на съответните различни интереси. Предвид гореизложеното жалбоподателят не успява да докаже, че апелативният състав е допуснал грешка, като отказал да спре производството.

- 77 Освен това, ако жалбоподателят действително счита, че производството за обявяване на недействителност, в рамките на което той оспорва валидността на по-ранната марка на Бенелюкс, задължително представлява предварително условие за спора му пред СХВП, негова задача е да започне другото производство и да изчака то да приключи, преди да сезира СХВП с искането си за регистрация.
- 78 По всички изложени по-горе съображения всяко от изтъкнатите от жалбоподателя правни основания — а следователно и жалбата в нейната цялост — следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

- 79 Съгласно член 87 параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 80 След като жалбоподателят е загубил делото, следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на СХВП и на встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**

- 2) **Осъжда Atlas Transport GmbH да понесе направените от него съдебни разноски, както и тези, направени от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) и от Atlas Air Inc.**

Azizi

Cremona

Frimodt Nielsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 май 2011 година.

Подписи